

[Undervisnings- og forskningsministeren]

I første runde påpegede fru Eva Møller meget præcist en modstrid i det, som hr. Frank Jensen sagde, idet han på den ene side talte for selvforvaltning og selvstyre, og samtidig var han stærkt bekymret for, hvad institutionerne nu kunne finde på at indstille til ministeren.

Nå, nu var det måske nok ikke institutionerne, han var så mistroisk over for, men nærmere ministeren. Kunne det tænkes, at ministeren kun ville godkende visse typer af forsøg, mens andre skulle forkastes? Jamen i dette tilfælde mener jeg, svaret må være, at tager vi f.eks. Odense, så tror jeg ikke, der er mange partier i dette Ting, som ville sige nej til det forsøg, som de kommer med, i hvert fald ikke hvis de følger den beskrivelse, som jeg har hørt. Jeg tror, næsten alle vil sige: Fint, så er vi altså enige om, at det godkendes. Jamen hvorfor skulle vi ikke gøre det muligt? Dette her går ud på at gøre det muligt.

Så kan der da godt være et enkelt forsøg på Ålborg Universitetscenter, som hr. Frank Jensen måske tilmed selv har fundet på, hvor han siger: Det er genialt – og hvor der så er en stædig minister, som siger: Det synes jeg altså ikke er særlig genialt. Så er det da rigtigt, at jeg efter lovforslaget kan sige nej – medmindre Folketingets Uddannelsesudvalg siger: Hør, kan du så skynde dig at få sagt ja – så kan man jo tvinge mig til at sige ja, i hvert fald hvis man ulejliger sig med et forslag til folketingsbeslutning. Så kan man i sidste instans til enhver tid tvinge mig til at sige ja, vil jeg tro, ikke formelt, men reelt. Så jeg synes egentlig, at hr. Frank Jensens spørgsmål var lette at svare på.

Sagen er den ganske enkle, at med lovforslaget bliver det muligt uden at skulle igennem tre forhandlinger i Folketinget at lade en enkelt institution gøre noget andet end det, der står i styrelsesloven. Så let kan det siges.

Hr. Glistrup får jeg lyst til at spørge: Hvordan klarer den private sektor sig egentlig, hvordan klarer man sig alle mulige andre steder? Jeg er taknemlig for tilliden til, at den siddende minister bør bestemme alting. Jeg forstår, den tillid også gælder mine eventuelle efterfølgere, eller hvad? Står hr. Glistrup her og erklærer, at Fremskridtspartiet er tilhænger af fælles styrelsesbestemmelser på alle institutioner, eller står han og siger, at de ikke skal være fælles, men det skal være ministeren, der bestemmer det?

Hvis han siger, de skal være fælles, så er han altså tilhænger af, at vi har centrale regler, som fastlægger, hvordan alle institutioner skal styres, og de skal skæres over samme læst og redes med samme kam. Hvis han mener, at ministeren skal have magten og i hvert enkelt tilfælde bestemme styrelsesreglerne, så forstår jeg ham bedre, i hvert fald så længe jeg er minister. Men den tilstand kommer vi jo nærmere med dette forslag, så jeg føler ikke, der var logik i hr. Glistrups argumentation, og når jeg gør lidt ud af det, er det, fordi jeg er ked af, at Fremskridtspartiet ene af alle totalt vender ryggen til dette forslag. Det forstår jeg simpelt hen ikke.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Svaret på, hvad det er, Fremskridtspartiet står og siger, kan ministeren læse i det af os gentagne gange fremsatte forslag på dette område, senest L 78 af 18. november 1980, hvor Fremskridtspartiets politik er: Undervisningsministeren styrer universiteter, universitetscentre, højere læreanstalter, teknika, lærer- og pædagogseminarier, sociale højskoler, biblioteksskoler, tekniske skoler, handelsskoler og så en lang række andre sluttende med det maritime felt – alt under forudsætning af, at de pågældende institutioner er statslige.

Så er der selvfølgelig den begrænsning i undervisningsministerens adgang til at styre noget, som undervisningsministeren selv var inde på, nemlig at efter vores forfatning kan Folketinget tvinge undervisningsministeren til det. Det er med andre ord Folketinget, der efter vor forfatning styrer.

Den analogi, som ministeren vil anvende over til det private felt, er meget, meget fejlagtig, for der er en afsindig forskel på, at man har det private felt, hvor det er folks egen pengepung, det drejer sig om, og man har den offentlige sektor, hvor det er andre menneskers penge, man sidder og disponerer ud fra, og hvor man ikke kan gå fallit.

Garantien i den private sektor ligger i konkursskifteretten. Den garanti har vi ikke inden for den offentlige sektor. Desuden er den offentlige sektor monopolindehaver. På det private område er der normalt konkurrence, og derfor kan man have de forskellige måder at styre det på. Her i den offentlige sektor kan vi